

на сѣдбата. Челѣкъ като мене да са обѣси, туй е невъзможно; туй е ей-богу противъ правилата. На послѣдната минута все ще са подмѣси пѣткой, Божій промысль или мериландскійтъ управитель, или балтиморскійтъ народъ, или Аннита. Убивать одного Майориванка, но не го бѣсѣтъ! Додѣ ма обѣсѣтъ ще прерѣзвахъ гърлото на трима четирма отъ тѣзи глупы стражари, които ма пазиѣтъ съ револверы въ рѣка и ще са убивахъ послѣ или щѣхъ заби самъ си ножа въ гърдитѣ си. Да са убиѣхъ самъ си? но съ какво? Но много съмъ глупавъ да са безпокоѣхъ за туй. Сѣдбата ми ще са разгледа пакъ; Макъ-Грегоръ ще апелира работата веднажъ, дважъ, десеть пѣти, докато са умориѣтъ и ма пуснаѣтъ. Той знае много начини за туй.

Въ тѣзи минута влѣзе Ирландката; и съ таиственень видъ му подаде писъмце отъ Аннита.

“ Возждѣленный ми пріятелю.

“ Дерзай и не са бой нищо отъ беззаконното туй осѣждане. Сичко съмъ приготвила за да побѣгнешъ. Не знаѣхъ кога и какъ ще можешъ да побѣгнешъ, но бѣди сѣка минута готовъ. Азъ ще та придружѣ, ще или не ще баща ми, и ще отидимы да си търсимъ щастіе далечъ отъ умражня този градъ Балтимора.

“ Бѣди здравъ, възлюбленный ми пріятелю.

“ Предадена на тебе.”

“ Аннита. ”